

All I want for Christmas...

Marjo De Vroed

Dit kortverhaal werd je gratis aangeboden door:

HAMLEY
BOOKS

Joyce kijkt met groeiende afkeer naar het grote televisiescherm aan de muur van de huiskamer. De vredesduif, die tussen de kerstguirlandes van plastic dennentakken hangt, heeft totaal geen nut als je naar de beelden op het scherm eronder kijkt. Moord, doodslag en oorlog hebben de overhand in het acht uurjournaal en het lijkt niemand in huis iets te doen. *Maar wel een kerstboom met een vredesengel als piek en Joy to the world uit de radio laten schallen*, denkt Joyce. Ze vindt het zo hypocriet. Geïrriteerd schiet ze uit haar stoel en drukt op de uitknop van de afstandsbediening.

‘Hé, daar zat ik naar te kijken,’ protesteert haar vader.

Met vlammeende ogen kijkt Joyce haar vader aan.

‘Hoe kún je ernaar kijken en niets doen,’ bitst ze. ‘Mam maakt zich drukker om wat we moeten eten en of ze het perfecte kerstcadeau heeft voor iedereen, dan om wat er met de wereld gebeurt. Jullie hebben je mond vol van vrede op aarde,’ ze wijst ter illustratie naar de kerstduif, ‘maar wat doen jullie effectief om die vrede te bereiken?’

Haar vader doet verbaasd over de tirade zijn mond open om iets te antwoorden, maar Joyce geeft hem geen kans.

‘Laat maar. Ik weet toch al wat je gaat zeggen. Dat je er toch niets aan kan veranderen en dat jij de politiek niet maakt.’

Met rode wangen draait ze zich van haar vader af en stormt naar de trap, om die met twee treden tegelijk op te stampen. Op de overloop draait ze direct naar rechts en duwt de deurknop van haar kamerdeur hard naar beneden. Met een zwaai vliegt de deur open en als ze hem met een klap weer sluit, blijft ze er even met haar rug tegenaan staan. Ze sluit haar ogen. Ze heeft een hekel aan ruzie en gaat confrontatie het liefst uit de weg, maar soms kan ze de passieve houding van haar ouders gewoon niet verdragen.

Met een geïrriteerd gebaar zet Joyce zich af tegen de deur en loopt naar het raam zonder het licht aan te doen. Je kunt tenslotte geen sterrenhemel zien met de weerkaatsing van een lamp in het glas. Ze hoopt dat de maan – die van kleins af aan een kalmerende werking op haar heeft gehad – goed te zien zal zijn vanavond. Haar vriendin Maiden steekt vaak de draak met haar maanobsessie en grapt regelmatig dat ze in een vorig leven vast een weerwolf is geweest.

Als Joyce haar handen op de vensterbank zet en omhoog kijkt naar de hemel, wordt ze teleurgesteld. Dikke wolken verhinderen elk contact met haar geliefde sterren en planeten. Net als ze haar arm uitstrekt om haar gordijnen dicht te doen, ziet ze hoe het licht aanknipt in de slaapkamer van haar buurjongen en medescholier Zach. De kijk-mij-eens-goed-zijn-want-ik-ben-de-ideale-schoonzoon-Zach, waar haar ouders helemaal weg van zijn.

Ugh, ze heeft net zoveel met hem gemeen als met de eerste de beste alien die hier op aarde zou landen.

Toch wordt haar blik vastgehouden door de beweging in de kamer. Ze wil het niet, maar de aanblik van de jonge rugbyspeler die in niets meer dan een handdoek naar zijn spiegel loopt om zijn natte haren te fatsoeneren, is onweerstaanbaar. Haar ogen blijven – tot haar grote frustratie – gefixeerd op zijn handen die hij langzaam en soepeltjes door zijn haar haalt en de ritmische beweging die zijn gespierde bovenlijf daarbij maakt. Als hij tevreden naar zijn evenbeeld kijkt en vervolgens naar het raam loopt, doet Joyce instinctief een stap naar achteren. Zach kijkt langs hun gedeelde en besneeuwde tuinhek naar voren, naar de straat, alsof hij op iemand wacht.

Zo meteen zal vast een van zijn huppeltruttende bewonderaars voor zijn deur staan, denkt Joyce. Ze beseft dat Zach haar niet kan zien in haar verder donkere kamer en gedreven door nieuwsgierigheid wie de avondlijke bezoeker zal zijn, doet ze weer een stapje naar voren en leunt op haar vensterbank.

Plots vliegt haar slaapkamerdeur zo hard open, dat hij tegen de muur slaat.

‘Jongedame,’ klinkt de boze stem van haar moeder. ‘Als jij denkt dat je zo tegen je vader... Waarom is het licht uit?’

Voor Joyce iets kan zeggen, knipt haar moeder haar lamp aan en staat ze vol in het zicht voor het raam. Ze ziet hoe Zach met een ruk zijn hoofd naar haar kamer draait en tot haar afschuw glijdt er over zijn verbaasde gezicht al snel een voldane grijns.

Joyce voelt het bloed uit haar gezicht trekken. *Dit. Gebeurt. Niet. Echt!*

Met een snoekduik springt ze weg van het verlichte raam, terwijl haar moeder juist naar voren loopt om te zien waar ze naar stond te kijken.

‘MAM!’ krijst Joyce. ‘Doe normaal!’

‘O,’ zegt haar moeder alleen en ze zwaait naar de overkant.

‘MAM,’ roept Joyce nogmaals.

Haar moeder draait zich geamuseerd naar haar om. ‘Ik wist niet dat...’

‘Dat is ook niet zo,’ schreeuwt Joyce er dwars doorheen. ‘En wil je nu alsjeblieft mijn kamer uitgaan?’ De witte kleur op haar gezicht is veranderd in tomaatrood. Ze is kwaad op haar moeder en op zichzelf, terwijl ze zich tegelijkertijd doodschaamt.

‘Goed, goed. Ik ga al.’

Met haar handen verontschuldigend omhoog verdwijnt haar moeder weer door de deur. De brede en geamuseerde glimlach rond haar mond probeert ze niet eens te verbergen.

MAIDEN!!!!!!!

De duimen van Joyce schieten als een razende over het toetsenbord van haar telefoon. Ze heeft haar vriendin net geprobeerd te bellen, maar de voicemail gaf aan dat ze niet bereikbaar was.

MAIDEN!!!!
NEEM OP!!!!!!

Waar is haar vriendin nu ze haar nodig heeft?! Gefrustreerd gooit Joyce haar telefoon op het dekbed met de stomme tekst *HoHoHo* erop. Ze krijgt hem elke kerst weer op haar bed, ook al heeft ze duizend keer tegen haar moeder gezegd dat ze kerst haat. En nu zeker.

Zodra de zachte ringtone aangeeft dat haar vriendin belt, grabbelt ze de telefoon haastig weg bij de slecht geprinte dennentakjes die zich door de letters *o* vlechten.

‘Wat is er aan de hand?’ klinkt de stem van Maiden ongerust. ‘Het klinkt als een noodgeval.’

‘Dat is het ook!’ roept Joyce in paniek. ‘Zach heeft door mijn moeder gezien dat ik naar hem stond te kijken en nou stond hij nog stom te lachen ook en...’

‘Dat is veel informatie die ik niet snap,’ onderbreekt Maiden haar laconiek. ‘Begin eens bij het begin.’

Joyce haalt diep adem. ‘Nou, het begon met...’

Het had vannacht nog meer gesneeuwd en de weg naar school was niet gemakkelijk geweest, maar ze hadden het gered. Maiden zit tegenover Joyce op een tafel in de ongezellige kantine, die de conciërge heeft geprobeerd op te leuken met wat kerstversiering. Door de speakers klinkt kerstmuziek, afgewisseld met jingles die beweren dat ze naar de enige, echte kerstzender luisteren.

Maiden en Joyce hebben gisteravond wel honderd scenario’s bedacht hoe Joyce zou moeten reageren als ze Zach tegen zou komen. Hem negeren zou het best zijn, hadden ze allebei geconcludeerd.

Net voordat Maiden een hap van haar brood wil nemen, verwijden haar ogen zich.

‘Oké, niet omkijken,’ fluistert Maiden, terwijl ze haar hand met de boterham op haar schoot laat zakken. ‘Maar Zach stapt net de kantine binnen.’

Met een ruk draait Joyce zich naar de deur om met eigen ogen te kunnen zien hoe Zach en zijn vrienden, met het vaste groepje meiden eromheen, vrolijk lachend naar binnen stappen.

‘Tot zover het gedeelte dat we hem zullen negeren,’ spot Maiden zacht en ze geeft Joyce een lichte duw met haar voet.

Betrapt draait Joyce weer terug. ‘Sorry, het was sterker dan mezelf,’ mompelt ze.

‘Hij heeft ons gelukkig nog niet gezien,’ antwoordt Maiden. Haar kritische blik glijdt langzaam door de kantine en Joyce begrijpt dat ze Zach volgt.

Als Maiden een wenkbrauw optrekt, gaat er een vlaag van paniek door Joyce heen.

‘Wat doet hij?’ vraagt Joyce. ‘Maakt hij me belachelijk? Lacht iedereen me uit?’

‘Hij doet wat hij altijd doet,’ constateert Maiden. ‘En de meiden om hem heen ook. Ze vallen nog net niet uitnodigend op hun rug om te vragen of hij er bovenop wil springen, maar Zach gaat nergens op in.’

Er verschijnt een frons in Joyce haar voorhoofd. Zo heeft ze het nog nooit bekeken. Ze heeft hem altijd een player gevonden die zich graag laat bewonderen door een stelletje groupies. Als je iemand uitkleden met je ogen tenminste ‘bewonderen’ kan noemen.

‘Uugggh,’ zegt Maiden met een uitdrukking van walging op haar gezicht. ‘Zo goedkoop.’

‘Wat! Wat gebeurt er!’ wil Joyce direct weten.

‘Esther heeft zo’n zilveren guirlande van de muur afgetrokken en hangt die om Zachs nek,’ rapporteert Maiden als een live-reporter. ‘Ze probeert hem nu naar zich toe te trekken, mits ze hem zogenaamd heeft versierd.’

Joyce doet haar mond open, maar sluit hem weer. Ze weet niet goed wat ze moet zeggen. Tussen de scherpe, afkeurende woorden die ze eruit wil flappen, sluimert een vaag en onbestemd gevoel. Verward schudt ze haar hoofd.

‘Ja, girl, *same*. Wat een loser!’ bevestigt Maiden haar hoofdschuddende gebaar.

Joyce laat het maar zo.

Maiden doet net haar hand weer omhoog om een hap van haar boterham te nemen, als ze bevriest. Ze kijkt ineens op haar hoede en schuifelt onrustig heen en weer.

‘O, o,’ zegt Maiden. ‘Zullen we gaan?’

Het is geen vraag, want ze is al van de tafel gesprongen en grist met haar vrije hand haar tas van de tafel.

‘Wat gebeurt er?’ vraagt Joyce paniekerig, omdat ze niet heeft meegekregen wat Maiden heeft gezien en geen idee heeft waarvoor ze zich blijkbaar uit de voeten moet maken. Joyce staat op en draait zich om terwijl ze haar tas van de stoel naast haar pakt. Dan ziet ze ook waarom Maiden zo snel weg wil.

Met een blik die op standje vermoorden staat, komt Esther, de oppergroupie, met een van haar vriendinnen op hen afgelopen. Ze heeft de zilveren guirlande weer van Zach zijn nek getrokken en houdt het glinsterende ding strak gespannen als een wurgkoord tussen haar handen.

De ogen van Joyce vliegen heel vluchtig naar Zach, die ongemakkelijk naar hen staat te kijken. Dit is wel het laatste wat ze wil: Zach die denkt dat ze ruzie om hem gaat maken. Als hij naar haar glimlacht kijkt ze snel de andere kant op.

Binnen twee tellen heeft Esther de kortste route naar de uitgang geblokkeerd en Maiden en Joyce kunnen niets anders doen dan te blijven staan waar ze staan.

‘Wat zit je naar ons te staren, griezel?’ opent Ester het vuur op Maiden.

‘Dat deed ik helemaal niet,’ verweert Maiden zich als een kleuter die betrapt is op een snoepje stelen.

‘Als je soms naar Zach kijkt, die is zo *out of your league*, freak.’ Esther lacht om haar eigen rijmgrapje en de modepop naast haar lacht mee. ‘Die ziet jullie zielenpoten niet eens staan.’

Ester maakt met haar hand een slangachtige beweging, die van hun hoofd naar hun middel gaat, om haar woorden kracht bij te zetten.

Maiden schiet in de lach. ‘Serieus? Denk jij echt dat we achter Zach aanzitten?’

Ester slaat haar armen over elkaar en geeft Maiden een vernietigende blik. Modepop doet snel hetzelfde.

‘Dat denk ik niet alleen, dat weet ik wel zeker, suffice nerd.’

De ruziënde stemmen zorgen ervoor dat steeds meer hoofden zich naar hen omdraaien.

‘Kom.’ Ongemakkelijk tikt Joyce haar vriendin aan. ‘Iedereen kijkt naar ons.’ Met iedereen bedoelt ze vooral Zach, maar dat durft ze niet te zeggen. Ze wil op dit moment maar één ding: heel snel verdwijnen.

‘Nee.’ Maiden trekt haar neus op en zet haar handen in haar zij. ‘Deze keer niet.’

Joyce weet dat ze bewondering voor de standvastigheid van haar vriendin zou moeten hebben, maar de ogen van Zach branden in haar rug.

‘Ik wil weg. Nu!’ sist ze met gebogen hoofd.

‘Aaahhh, je sukkelkje wil afdruipen. Weet je zeker dat je niet mee wil?’ sneert de stem van Esther.

Het is te veel voor Joyce. Ze buigt haar hoofd dat bijna paars is van ellende en rent opgelaten naar de deur. Pas als ze in de deuropening tegen iemand op botst, tilt ze haar hoofd weer op om te zien wie haar doorgang blokkeert.

De diepblauwe, lachende ogen van Zach kijken haar aan. Joyce ziet geen spoor van spot of neerbuigendheid. Zo van dichtbij lijkt hij lang niet zo vreselijk uit als ze altijd heeft gedacht. De vage geur van wasverzachter vermengt met een muskusachtige deodorant dringt haar neus binnen en verwarrende gevoelens roepen beelden op van een ontbloot torso.

Zeg dat hij opzij moet gaan, denkt Joyce, maar haar droge keel zegt helemaal niets.

Dan wijst Zach speels naar iets boven haar hoofd.

Mistletoe, ziet Joyce tot haar schrik.

Op de achtergrond zingt Mariah Carey vol overgave *All I want for Christmas...* en Zach zijn lippen zingen zonder geluid ... *is you...* mee.

Zach kijkt vragend naar Joyce en tot haar eigen verbazing knikt ze instemmend. *Ik wist niet eens dat ik dit voor kerst wilde*, bedenkt ze zich grinnikend.

De schelle, woedende kreet van Esther wordt overstemd door gejoel en geklap. Alleen het keihard geschreeuwde 'Merry Christmas' van Maiden dringt vaag tot Joyce door.

HEB JE GENOTEN VAN DIT VERHAAL?

VOLG MEER VAN DE UITGEVERIJ VIA:

Instagram: @uitgeverijhamleybooks

Facebook: Uitgeverij Hamley Books

TikTok: @hamleybooks

Website: hamleybooks.be

VOLG MEER VAN DE AUTEUR VIA:

Instagram: @marjodevroed

Facebook: Marjo De Vroed

TikTok: @marjodevroed

Website: marjodevroed.com